

Arrest

nr. 131 318 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in de provincie Kapisa, district Tagab, in het dorp Sedikhel. Toen u vier jaar was, ging uw familie naar Kabul. Tijdens de burgeroorlog in 1371 (1992) gingen jullie terug naar jullie dorp. U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U bent gehuwd en heeft drie minderjarige kinderen. Uw moeder, uw vrouw en kinderen, alsook uw jongere broer hebben het dorp verlaten en leven ondergedoken in Kabul, bij een tante van uw vrouw. U woonde en werkte sinds 1381 (2002) in Kabul en kwam ongeveer twee wekelijks naar uw familie in het dorp. In Kabul woonde u bij familieleden, bij uw oom langs moederszijde of uw tante langs vaderszijde, alsook bij uw zus, of op uw werk. U werkte in een bedrijf in marketingsectie en werd manager. Daarna werkte u voor het bedrijf "Supreme", dat verscheidene buitenlanders tewerkstelt, in

het begin als chauffeur en dan als huisbewaarder-supervisor van het gasthuis, vervolgens in het magazijn en dan op de dienst aankoop van goederen. Vervolgens startte u een eigen bedrijf, "Sahel Shafi", in elektronica en badkamerbenodigdheden. Na een jaar opende u een snookerclub. Op een dag, vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, kwamen er in uw snookerzaal, twee mannen die zich voorstelden als zijnde van de inlichtingendienst. In hun bureau sloegen ze u en onderwierpen ze u aan een gehoor over de samenwerking van uw vader, als arts, met de Taliban en zeiden ze dat u ook een link had met de Taliban. Vervolgens noemden ze u allerlei namen die u nooit eerder had gehoord. U werd twee dagen vastgehouden en daarna, met de hulp van de politiemann aan wie u smeergeld betaalde voor uw snookerzaal, kon u tegen betaling van 3.000 dollar vrijkomen. U verklaart dat uw vader vroeger in Kabul als arts werkte in een openbaar ziekenhuis, maar in het dorp behandelde hij eerder sporadisch dorpsbewoners. Toen u na uw vrijlating uw vader telefonisch contacteerde nam deze niet op, waarop u uw schoonvader belde. Die zei dat uw vader een paar dagen eerder was meegenomen door de Taliban om iemand van hen te behandelen. De dorpsbewoners vonden hem daarna, hij werd opgehangen. U stelt dat de dorpsbewoners, die allemaal Taliban zijn, het al heel lang op u en uw familie hebben gemunt. Enerzijds, omdat uw vader een grote Khan was, hij bezat 85% van de grond in Sedikhel, wat leidde tot jaloezie en conflict. Anderzijds hadden de dorpsbewoners het ook niet op u begrepen omdat u uw geld verdiende aan én met de buitenlanders. Van uw schoonvader vernam u dat uw familieleden in veiligheid waren. Ze hadden het dorp verlaten en zouden eerst naar Pakistan gaan. Vervolgens kwam uw schoonvader een paar uur later naar Kabul. Hij had al een smokkelaar benaderd. Uw foto werd genomen en twee dagen later verliet u Afghanistan. Met een vals paspoort reisde u naar Turkije. In Griekenland zat u vast op 8 oktober 2012. U zette vervolgens uw reis verder richting België waar u op 1 oktober 2013 een asielaanvraag indiende. U legt uw rijbewijs neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in bovenstaande Conventie, namelijk een daadwerkelijke, persoonlijke vrees op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. In zonderheid kan u aangaande essentiële elementen in uw relaas onvoldoende informatie verschaffen. Bovendien zijn er verscheidene eigenaardigheden vast te stellen die de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komen.

Vooreerst, wat de kern betreft van uw vrees, namelijk dat u door de inlichtingendienst zou zijn meegenomen voor een verhoor waarbij uw vader beschuldigd werd van banden te hebben met de Taliban omdat hij hen als arts had bijgestaan, waardoor ook u ervan verdacht werd een link met hen te hebben, werd u gevraagd of het hier om een valse beschuldiging handelde (gehoorverslag CGVS p.5). U verklaarde echter dat de beschuldiging gebaseerd was op feiten, namelijk dat uw vader door de Taliban was meegenomen om één van hen te behandelen en dat hij opgehangen werd teruggevonden in het dorp. Dat uw vader een paar dagen eerder was meegenomen om een Talib te behandelen, had u niet eerder verklaard ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (zie ingevulde en aan her CGVS overgemaakte vragenlijst dd. 20 november 2013). U hierop gewezen, zei u dat u er geen vragen naar werden gesteld. Echter, aangezien het een essentieel element is in uw vluchtrelaas, namelijk de reden waarom u door de inlichtingendienst zou zijn verhoord, is deze omissie significant en kan u deze niet vergoelijken.

Bovendien moet toch worden opgemerkt dat u eerder verklaarde dat uw vader slechts sporadisch als dokter werkte in jullie dorp, nl. als er mensen naar hem toekwamen (gehoorverslag CGVS p.3-4). Zelfs indien de Taliban uw vader zouden hebben meegenomen om gewonde strijders te verzorgen, dan is het toch onbegrijpelijk dat ze hem daarna zouden hebben opgehangen in het dorp, een straf die vooral is bedoeld voor zogenaamde verraders. U gevraagd naar het mogelijke motief van de Taliban, antwoordde u nogal laconiek dat die vraag aan de Taliban dient te worden gesteld (gehoorverslag CGVS p.5). Toch moet worden vastgesteld dat het zeer onlogisch is én onwaarschijnlijk is dat de Taliban een dokter zouden opknopen die hen heeft geholpen of die zij nodig hadden, dit gezien de enorme schaarste aan dokters in de dorpen. Op de vraag waarom de Taliban uw vader zouden doden, gooide u het plotseling over een andere boeg en zei u verder dat u denkt dat de dorpsbewoners erachter zitten, uit jaloezie en omdat ze vonden dat uw werk "haram" was, d.i. niet in overeenstemming met de Islamitische wetten (gehoorverslag p.5-6 en p.8). U er vervolgens later nogmaals expliciet gevraagd of de bedreiging vanwege de Taliban te maken heeft met uw werk, herhaalde u opnieuw dat de dorpsbewoners naar een excuus zochten om uw familie te schaden, doch stelt u deze keer dat het mogelijks omwille van een grondconflict was (gehoorverslag CGVS p.8). U maakt hierbij geen onderscheid tussen de Taliban als strijdende groep of de dorpsbewoners, waarvan u zegt dat ze

'allemaal Taliban' zijn (gehoorverslag CGVS p.5), wat een vage verklaring is, waarmee u geen duidelijk zicht geeft op wie er verantwoordelijk zou zijn voor de dood van uw vader en de reden ervoor. Alleszins verandert u, telkens er u een vraag wordt gesteld, uw versie van het gebeurde. Daarenboven staan deze beweringen in contrast met de stelligheid van uw verklaring ten aanzien van de Dienst Vreemdelingen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door een medewerker van het CGVS) waar u expliciteerde "dat uw vader werd vermoord door de Taliban omwille van uw werk met de buitenlanders". Bovendien verklaarde u ten aanzien van het CGVS eveneens dat Taliban zouden gezegd hebben, dat "u naar de politie bent gestapt", waarop ze uw vader zouden hebben gedood (gehoorverslag CGVS p. 4-5). Vervolgens, u erop gewezen dat u in de vragenlijst van het CGVS verklaarde "dat uw vader werd gedood omdat de Taliban zei dat u met de autoriteiten samenwerkte", zei u dat u dit niet heeft gezegd, dat u van in het begin gezegd heeft dat ze naar een 'excuus' zochten (gehoorverslag CGVS p.9). Uw verklaringen ter zake zijn niet consistent.

Uit het bovenstaande blijkt alvast dat u onvoldoende aannemelijk maakt dat uw vader effectief werd meegenomen door de Taliban, of door hen werd gedood. Ook over het mogelijke motief voor de moord op uw vader bent u onvoldoende duidelijk. Dat u ook geen enkel detail weet te geven over wat er precies is gebeurd met uw vader, en u er uw naaste familieleden ook niet naar gevraagd heeft, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas (gehoorverslag CGVS p.5). Immers, het moet toch een enorme schok zijn geweest om dergelijk nieuws via de telefoon te vernemen, toch blijkt dit niet als dusdanig uit uw reactie.

Tevens is het uiterst bevreemdend dat uw familie hals over kop naar Pakistan zou zijn gevlucht. Dat uw moeder, uw vrouw met drie kleine kinderen, en uw minderjarige broer, in de gegeven situatie, namelijk toen ze hoorden dat Taliban op weg waren naar jullie huis, niet naar het huis van uw schoonvader zouden gaan maar direct naar Pakistan zouden gaan, is niet aannemelijk. Dat u plots te horen kreeg dat uw vader was vermoord en dat uw familie op de vlucht was geslagen, dat u in deze context genoeg nam met de verklaring van uw schoonvader dat "uw familie veilig is", zonder dat u doorvroeg over de omstandigheden van hun vlucht, over wat er is gebeurd en waar uw familie zich bevond, is totaal niet geloofwaardig (gehoorverslag CGVS p.7). Er is een ernstig vermoeden dat u geen zicht wenst te geven op uw/hun werkelijke situatie en verblijfplaats op dat moment.

Wat vervolgens het feit betreft dat u zou zijn gearresteerd op verdenking van samenwerking met de Taliban, omdat ook uw vader hiervan werd verdacht, moet worden vastgesteld dat u ook dit aspect van uw relaas niet aannemelijk maakt. Ten eerste blijkt uit het bovenstaande dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader effectief werd meegenomen om Taliban te verzorgen en vervolgens werd gedood. Ten tweede, zelfs aangenomen dat uw vader een Talib zou hebben verzorgd, dan nog is het weinig waarschijnlijk dat de inlichtingendienst in Kabul hiervan zo snel op de hoogte zou zijn geraakt, namelijk op enkele dagen tijd, gezien u verklaarde in een klein dorp te wonen in Tagab, één van de gevaarlijkste valleien in Afghanistan, waar uw vader slechts heel sporadisch als dokter werkte. Ten derde is het merkwaardig dat u ten aanzien van het CGVS verklaarde dat u door agenten van de inlichtingendienst werd meegenomen naar het politiekantoor, maar dat het een politieagent was die u kende, die naar u toekwam en die u desondanks wist om te kopen (gehoorverslag CGVS p.4). Ten aanzien van DVZ verklaarde u dan weer dat u onderhandelde over uw vrijlating met één van de drie agenten van de inlichtingendienst (zie ingevulde en aan het CGVS overgemaakte vragenlijst dd. 20 november 2013). Wat er ook van zij, u maakt helemaal niet aannemelijk op basis van welke gronden u zou zijn gearresteerd, aangezien er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat uw vader en bijgevolg uzelf, zouden zijn beschuldigd van banden met de Taliban, omdat uw vader hen als arts zou hebben geholpen.

Verder is het ook bevreemdend en weinig overtuigend dat in het tumult van de gebeurtenissen die ochtend in het dorp, namelijk het ontdekken van het lijk van uw vader en de vlucht van uw familie, uw schoonvader een smokkelaar wist te regelen en al een paar uur later bij u in Kabul kon zijn. Zoals eerder vastgesteld, gaf u geen zinnig antwoord op de vraag waarom uw familie niet naar uw schoonvader vluchtte en/of met hem meeking naar Kabul, waar nog andere familieleden zich bevinden, en waarom ze verkozen naar het voor hen 'onbekende' Pakistan te gaan alvorens/in plaats van naar Kabul te gaan (gehoorverslag CGVS p.5). Immers, niet alleen is het geografisch onlogisch, gezien Tagab veel dichterbij de Kabul ligt dan bij Pakistan, en ze anders via de provincie Laghman hadden moeten gaan, richting Nangarhar of Kunar om Pakistan binnen te reizen. Het is echter niet geloofwaardig dat uw familie met vrouwen en minderjarige kinderen zo'n reis zou ondernemen, zonder de hulp van uw schoonvader, die diezelfde dag wel in Kabul geraakte om u te helpen. Het zou dus niet meer dan aannemelijk zijn dat of uw familie zich al in Kabul bevond, of met uw schoonvader dit makkelijker traject meereisde. U hiernaar gevraagd varieerde uw antwoord van "misschien waren ze bang om naar Kabul te gaan nadat ze het nieuws over mij kregen" (gehoorverslag CGVS p.5), tot "dat u geen idee had wat er in hun gedachten was" (gehoorverslag CGVS p.7). Uit uw antwoorden blijkt dat u er ook later nooit naar heeft geïnformeerd. Echter, het is niet geloofwaardig dat uw moeder, vrouw en kinderen en

minderjarige broer, op eigen houtje, zonder de hulp van uw schoonvader, hals over kop, via een onveilige weg, naar Pakistan zouden zijn gevlucht terwijl de optie Kabul veel veiliger en evidentier was. Uw verklaringen hebben twijfels doen rijzen over de verblijfplaats van uw familie in Tagab. Aangezien u al zoveel jaren in Kabul werkte en bij verscheidene familieleden verbleef, werd u de vraag gesteld waarom uw familie in die periode in Tagab verbleef, en niet in Kabul (gehoorverslag CGVS p.10). U zei hierop dat uw vader er zoveel land had, dat u het land niet alleen kon laten. Ook al kan u wat vertellen over de oogst van de granaatappels, toch is het relaas over uw familie die in paniek naar Pakistan zou zijn gegaan, in combinatie met uw gebrek aan interesse om te achterhalen waar en hoe en wanneer uw familie er verbleef, op het moment dat u uw schoonvader belde, bijzonder ongeloofwaardig (gehoorverslag CGVS p.9). U verder gevraagd iets te vertellen over de Taliban in uw regio, komt u niet verder dan het noemen van een beruchte commandant, namelijk Q.(...) B.(...) (gehoorverslag CGVS p.8). U geeft aan dat u de laatste tien jaar niet erg "betrokken" was, dat u niet veel weet. Dit is een merkwaardig antwoord, aangezien Tagab een zeer volatiel gebied is en uw hele familie daar zou hebben verbleven, is het merkwaardig dat u niet meer kan vertellen over de Taliban in Tagab. U gevraagd naar grote incidenten of clashes tussen strijdende partijen, zei u dat er elke dag gevechten waren, wat een bijzonder vaag antwoord is. U gevraagd naar de naam van de 'woleswal' (districtshoofd) van Tagab, noemt u M.(...) F.(...) (gehoorverslag CGVS p.8). Deze persoon werd niet teruggevonden in de media, wel andere namen voor de functie van districtshoofd van Tagab tussen 2011 en 2013 (zie informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Tot slot, u legt geen enkel document neer dat toelaat uw beroepsactiviteiten, relaas (oa. de dood van uw vader en/of arrestatie van uzelf) en/ of reisweg te controleren. Het door u neergelegde rijbewijs is uitgegeven in Kabul (gehoorverslag CGVS p.9). Rekening houdend met alle bovenstaande bemerkingen wordt uw relaas niet geloofwaardig geacht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming,

maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2002 in Kabul werkte, quasi permanent (op de tweewekelijkse bezoeken aan Tagab na) in Kabul verbleef en er bij familieleden onderdak had. Hoewel u beweerde dat uw gezin zich nog in Tagab bevond, is uit het bovenstaande gebleken dat hieraan ten zeerste kan getwijfeld worden. Hoe dan ook, u geeft aan dat uw gezin, samen met uw moeder en jongere broer, heden ook in Kabul bij familie. Aangezien er aan uw relaas weinig tot geen geloof kan worden gehecht kan ook niet worden volgehouden dat uw familie er heden 'ondergedoken' zou moeten leven.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 52, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 1, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker stelt dat uit internationale rapporten blijkt dat de mensenrechtensituatie in zijn regio van oorsprong in Afghanistan beneden alle peil is en dat de situatie vooralsnog niet als stabiel kan worden aanzien. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Verder betwist verzoeker de veiligheidssituatie in Afghanistan en stelt dat Tagab een van de gevaarlijkste valleien van Afghanistan is. In tegenstelling tot hetgeen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, is volgens verzoeker ook Kabul niet veilig. Er werd ook geen rekening gehouden met de situatie van IDP's. Bij een terugkeer naar Kabul zal verzoeker worden blootgesteld aan praktijken strijdig met artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn arrestatie. Verzoeker verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat hij zichzelf kon vrijkopen nadat hij had onderhandeld met iemand van de inlichtingendienst (stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij zich vrijkocht bij een agent die hij reeds kende omdat deze wekelijks geld kwam vragen in de snookerclub (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 7). Daarnaast liet verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld dat zijn vader een paar dagen voor verzoekers arrestatie door de taliban werd meegenomen om een gewonde talib te verzorgen, waarna hij dood werd teruggevonden (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5; stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij dit nieuws pas kreeg nadat hij vrij was gekomen en dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar gevraagd werd, slaagt hij er geenszins in deze vaststelling te verklaren. Ook het argument van verzoeker dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was, kan niet overtuigen. Immers, bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 15, vragenlijst, vraag 1). Bovendien stelde verzoeker aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij alle belangrijkste zaken kon vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Aangezien verzoeker verklaarde opgepakt en ondervraagd te zijn door de inlichtingendienst doordat hij ervan verdacht werd banden te hebben met de taliban omdat zijn vader als dokter voor de taliban werkte, is het geenszins aannemelijk dat verzoeker dit geheel onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken. De politie zou immers tegen verzoeker gezegd hebben dat zijn vader op dat moment als dokter voor de taliban aan het werken was (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de taliban tegen zijn vader zei dat verzoeker voor de autoriteiten werkte en dat hij bij de politie geweest was (stuk 15, gehoorverslag, vraag 3.5). Dit is echter geenszins verenigbaar met verzoekers verklaring voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn vader reeds enkele dagen voor zijn arrestatie werd meegenomen door de taliban om

een gewonde talib te verzorgen en dat het voor het overige niet geweten is wat er gebeurd is (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Gevraagd waarom de taliban zijn vader zou vermoorden als hij hen als dokter net helpt, stelt verzoeker vervolgens slechts dat dat aan de taliban moet worden gevraagd (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Verzoeker stelt vervolgens dat de dorpsbewoners, die verzoeker allemaal als taliban bestempeld, jaloers waren op de gronden van verzoekers vader en niet akkoord waren met het werk dat verzoeker uitvoerde voor de buitenlanders (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 6, 8). Dit alles is echter gebaseerd op vermoedens van verzoeker en zou volgens verzoeker slechts een excuus geweest zijn van de mensen van het dorp om hen te schaden omwille van de jaloezie die de dorpelingen hadden ten opzichte van verzoekers vader die financieel in een goede situatie zat en dokter was en wiens grootvader senator was (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5). Gewezen op zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban tegen zijn vader zei dat hij voor de autoriteiten werkte en bij de autoriteiten geweest was en hem vervolgens vermoordden, ontkent verzoeker slechts dat hij dit heeft gezegd en stelt hij opnieuw dat de dorpelingen tegen zijn werk waren en een excuus zochten om hem te schaden (stuk 4, gehoorverslag, p. 9; stuk 15, vragenlijst, vraag 3.5). Echter, eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had verzoeker eveneens verklaard dat de taliban had gezegd dat hij naar de politie was gestapt en een spion was (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Verzoeker slaagt er echter geenszins in hieromtrent consistente verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij enkel kan vermoeden wat er gebeurd is en dat deze inconsistenties er nog niet voor zorgen dat de gebeurtenissen zelf niet hebben plaatsgevonden, stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder ernstig ondermijnd wordt doordat hij zich geenszins zou hebben geïnformeerd naar het lot van zijn vader. Zo zou hem verteld zijn dat zijn vader door dorpsbewoners opgehangen werd teruggevonden nadat hij een paar dagen eerder was meegenomen door de taliban. Waar, wat en hoe dit gebeurd is, weet verzoeker echter niet. Verzoekers moeder en vrouw zouden verder niets verteld hebben en verzoeker zou hier ook niet achter gevraagd hebben (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Nochtans had verzoeker de dag voor zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog contact met zijn familie (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Dat verzoeker zich niet geïnformeerd heeft over de dood van zijn vader, dat de concrete aanleiding was om te vluchten, getuigt van een zodanige desinteresse in zijn eigen verhaal dat er aan dit asielrelaas geen enkel geloof meer kan gehecht worden (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het nieuws van zijn vader op hem afkwam als een mokerslag, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Evenmin zou verzoeker zich geïnformeerd hebben naar de omstandigheden waarin zijn familie naar Pakistan zou zijn gevlucht. Zo zou verzoeker pas toen hij in Griekenland was hebben vernomen dat zijn familie naar Pakistan ging en vervolgens naar Kabul trok. De Raad stelt immers vast verzoeker verklaarde dat zijn familie zonder zijn schoonvader naar Pakistan vluchtte. Dat verzoeker er in deze omstandigheden en in het bijzonder gezien verzoekers schoonvader hen niet zou begeleiden bij hun vlucht, niet informeerde en slechts genoegen nam met de verklaring van zijn schoonvader dat zij veilig waren, is geenszins aannemelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er verre familie in Pakistan woonde, stelt de Raad vast dat dit een loutere *post factum* verklaring is van verzoeker. Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker immers nog dat hij geen idee heeft waarom zijn familie eerst naar Pakistan ging en stelt hij slechts dat zij misschien dachten dat het er veilig was (stuk 4, gehoorverslag, p. 5).

Ten slotte blijkt verzoeker bijzonder onwetend omtrent de taliban in de regio van Tagab, die nochtans aan de basis van zijn beweerde problemen liggen. Zo slaagt verzoeker er slechts in de naam van een beruchte commandant te noemen, maar stelt hij dat hij de laatste jaren niet echt betrokken was in Tagab (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Nochtans zou verzoekers familie gedurende al de jaren dat hij in Kabul werkte gewoon in Tagab blijven wonen zijn en kwam hij om de vijftien dagen op bezoek (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 10). Bovendien stelt verzoeker dat het districtshoofd van Tagab M. F. heet, hetgeen geenszins strookt met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontkent dat hij zou gezegd hebben dat het districtshoofd M. F. noemt en stelt dat hij zou hebben verklaard dat hij M. Q. of M. K., stelt de Raad dat dit geenszins blijkt uit het gehoorverslag en dat verzoeker wel degelijk M. F. antwoordde (stuk 4, gehoorverslag, p. 8).

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op de situatie van IDP in Kabul en stelt dat hij er geen toegang zal hebben tot huisvesting, water en voedsel, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Verzoeker is immers een volwassen man die naast Pashtou ook Engels en Urdu begrijpt (stuk 4, gehoorverslag, p. 2; stuk 15, verklaring, vraag 11). Tussen zijn vierde en zijn dertiende zou verzoeker reeds in Kabul gewoond hebben en ging hij er tot de 12^e graad naar school (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). Sinds 2002 heeft verzoeker verschillende jobs uitgeoefend in Kabul, onder meer als chauffeur, supervisor, magazijnier, aankoper en marketing manager. Daarnaast richtte verzoeker in Kabul een logistiek bedrijf en een snookerclub op (stuk 4, gehoorverslag, p. 3; stuk 15, verklaring, vraag 12). Gedurende al deze jaren zou verzoeker in Kabul bij familie verbleven hebben en slechts om de vijftien dagen teruggekeerd zijn naar Tagab (stuk 4, gehoorverslag, p. 2; stuk 15, verklaring, vraag 10). Voorts bezit verzoeker in Kabul over een uitgebreid familiaal netwerk en verblijven ook zijn moeder, vrouw en kinderen momenteel in Kabul (stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Bovendien blijkt uit de verzoekers verklaringen dat hij het financieel goed had en beschikt zijn familie over gronden in Tagab, waarop zij een landbouwer tewerk konden stellen en granaatappels, graan en koren werden geteeld (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 10). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 30 april 2014) blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen high profile doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat de AGE's high profile attacks blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde 'complexe' aanslagen, de doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek. Deze aanslagen worden meestal sterk

gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een high profile als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burger die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjitisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De Taliban had aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles rustig. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Herhaaldelijk kwamen de ANSF dan ook in het nieuws wanneer zij een aanslag vrijdelden. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, in de context van aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er uit internationale rapporten blijkt dat de mensenrechtensituatie in Afghanistan beneden alle peil is en verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van augustus 2013 waaruit zou blijken dat de situatie sedert eind 2012 enorm verslechterd is, stelt de Raad vast dat hieruit geenszins blijkt dat er in Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.7. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing nietig te verklaren. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF